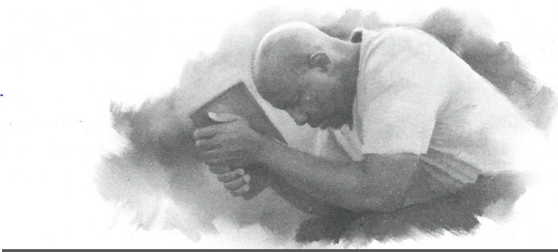

BÀI HỌC 7

THỜ PHƯỢNG TRONG GIÁO DỤC

CÂU GỐC: “Khá tôn Đức Giê-hô-va vinh hiển xứng đáng danh Ngài, đem lễ vật đến trước mặt Ngài; hãy mặc lấy trang sức thánh khiết mà thờ lạy Đức Giê-hô-va” (1 Sử Ký 16:29).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Đa-ni-ên 3; Khải huyền 14:6-12, Thi thiên 78:1-17, Giăng 4:7-26, 1 Sử Ký 16:1-36, Mác 7:1-13.

Thờ phượng là một phần quan trọng của nhân loại, của bản chất con người, ngay cả trong bản chất con người sa ngã. Chắc chắn chúng ta được tạo ra là những sinh vật, ngoài sự tự do được Chúa ban cho, biết thờ lạy Chúa vì chúng ta yêu mến Ngài và biết rằng Ngài là Đấng xứng đáng được tôn thờ. Việc thờ phượng, vì vậy, hẳn là khá dễ dàng trong một thế giới trước Sự Sa ngã, là khi con người được tiếp cận gặp Chúa mặt đối mặt trong một thế giới được sáng tạo không bị ô nhiễm bởi tội lỗi, chết chóc và hủy diệt. Đó đã là một thế giới do Chúa tạo dựng mà chúng ta, là những kẻ chỉ biết đến một thế giới bất toàn, khó có thể tưởng tượng được.

Tất nhiên, ngày nay, mặc dù nhu cầu thờ phượng bẩm sinh vẫn tồn tại trong chúng ta, nhưng cũng giống như mọi thứ khác trên thế giới này, nó đã bị vụn vẹo và bị bóp méo bởi tội lỗi. Điều ấy có nghĩa là chúng ta, ngoài nhiều điều sai lạc khác, cũng có thể tôn thờ những điều sai lạc, hoặc thậm chí cuối cùng không thờ phượng Chúa theo cách phải lẽ, đúng cách mà chúng ta phải thờ phượng Ngài (hãy đọc, như trong Mác 7:1-13, Giê-rê-mi 7:4).

Do đó, vì sự thờ phượng rất quan trọng đối với đời sống Cơ Đốc giáo, giáo dục Cơ Đốc giáo phải đối phó với câu hỏi về sự thờ phượng, chủ đề cho bài học trong tuần này.

1. CHÚNG TA ĐỀU THỜ PHƯỢNG MỘT ĐIỀU GÌ ĐÓ

Có một động lực nào đó trong con người làm họ phải tôn thờ hay thờ phượng – Đấng Tạo Hóa đã đặt vào lòng con người một niềm ao ước phải thờ phượng. Rõ ràng, từ thuở ban đầu, con người đã tôn thờ Đấng duy nhất xứng đáng được thờ phượng, ấy là Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa của chúng ta. Nhưng kể từ khi loài người phạm tội, sau Sự Sa ngã, tất cả điều này đã thay đổi.

Phải, tất cả chúng ta đều tôn thờ một cái gì đó, một ai đó, hay có thể bất cứ điều gì. Sự kiện này giúp giải thích tại sao suốt toàn lịch sử nhân loại, và ngay cả ngày nay, con người thực hành sự thờ phượng. Trong thời cổ tại Ai Cập, một số người sùng bái Pha-ra-ôn; vào những thời điểm khác, ở những vùng đất khác, người ta thờ lạy các bức tượng cá, các vị thần đa đầu và đủ loại thần. Một số người thờ mặt trời, mặt trăng, các ngôi sao.

Ngày nay, hầu hết mọi người không còn thô sơ để cúi đầu trước bức tượng cóc nhái hay thú vật (nhưng rõ ràng, họ vẫn còn thờ lạy thần tượng hoặc một ai đó). Nhưng điều này không có nghĩa là con người, kể cả những người vô thần, không tôn sùng một thứ gì đó: tiền bạc, quyền lực, tình dục, chính bản thân họ, tài tử màn bạc, ca sĩ nhạc thời trang, hay chính trị gia. Bất cứ điều gì chúng ta yêu thích nhất, bất cứ điều gì chúng ta tập trung hầu hết sự chú ý của chúng ta, bất cứ điều gì chúng ta sống vì nó, đó là những gì chúng ta tôn thờ.

Đọc lại câu chuyện trong Đa-ni-ên đoạn 3. Chuyện này dạy chúng ta điều gì về tầm quan trọng của sự thờ phượng thật?

Ba chàng trai Do Thái rõ ràng đã nghiêm túc thực hành điều răn thứ hai (Xuất Ê-díp-tô Ký 20:4-6) theo ý Chúa phán dạy. Đây là một trong Mười Điều răn, cùng với các mạng lệnh cấm giết người và cướp của. Sự thờ phượng đúng đắn và phải lẽ, quan trọng đến nỗi, trên thực tế, nó trở thành trung tâm của các vấn đề trong những ngày cuối cùng, trước khi Đấng Christ tái lâm. Vì vậy, giáo dục Cơ Đốc giáo cần bao gồm toàn bộ câu hỏi về sự thờ phượng: nó là gì, chúng ta thờ phượng như thế nào, tại sao nó quan trọng, và chúng ta tôn thờ ai?

Đọc Khải Huyền 14:6-12. Các câu này dạy gì cho chúng ta về câu hỏi rằng sự thờ phượng chính là trọng tâm của cuộc tranh chấp và cuộc khủng hoảng cuối cùng trước khi Chúa trở lại?

2. HÃY TUYÊN BỐ CÁC ĐIỀU ẤY CHO CON CHÁU HỌ

Các bài Thi thiên trong Cựu Ước đã đóng một vai trò chính yếu trong đời sống tôn giáo của người Y-sơ-ra-ên thời cổ. Các bài thi ca này được đọc và hát, thường là chung với các nhạc cụ, trong những nghi lễ thờ phượng, đặc biệt là trong những buổi thờ phượng công cộng. Các sự thờ phượng với toàn hội chúng là cách người Y-sơ-ra-ên cổ thường thờ phượng, vì họ là một cộng đồng, và như một cộng đồng, họ cùng nhau thờ phượng.

Các Thi thiên đúng ra là những bài bài thơ, hay lời những bài ca. Từ chữ *Tehillim* trong tiếng Hê-bơ-rơ để chỉ về Thánh vịnh, có nghĩa là những bài hát ca ngợi. Và khi chúng ta hát ngợi khen tôn vinh Chúa, hay các nghi thức khác, ấy là chúng ta đang thờ phượng Chúa.

Đọc Thi thiên 78:1-17. Thông điệp thiết yếu ở đây là gì, và nó phù hợp thế nào với câu hỏi về giáo dục và thờ phượng như thế nào?

Có một sự thống nhất về thông điệp của Thi thiên 78. Trong câu 2, A-sáp đề cập đến cách chúng ta sẽ chia sẻ những “câu đố của người xưa”. Chữ “đố” ở đây không có nghĩa là “khó giải”, bèn là, mờ hơn hoặc lu mờ dần, vì lịch sử có thể trở thành lu mờ dần khi các sự kiện quan trọng của nó ngày càng lâu và xa hơn theo thời gian. Trong các bản dịch khác, chữ này được gọi là “ẩn ý”. Điều chúng ta muốn nói ở đây là trong mọi điều của sự giáo dục của Y-sơ-ra-ên, nó bao gồm việc dạy cho con cái mình những câu chuyện về cách Chúa đối phó với dân sự được chọn này là thế nào.

Hãy đọc Thi thiên 78:6-17. Những bài học cụ thể nào mà họ đã dạy cho con cái họ? Mục đích của sự giáo huấn này là gì?

Trong các mục tiêu của các sự giáo huấn như được thấy trong các câu Kinh Thánh trên là con cái phải học biết tin cậy vào Chúa và tuân giữ các mạng lệnh của Ngài. Bằng cách nào những câu như Khải huyền 14:12 có thể phản ảnh ý tưởng ấy cho chúng ta ngày nay?

3. BẰNG TÂM THẦN VÀ LỄ THẬT

Một trong những câu chuyện diệu kỳ trong Tân Ước là câu chuyện Đức Chúa Giê-su khai đạo cho những linh hồn tan vỡ qua người đàn bà Sa-ma-ri nơi giếng nước.

Đọc Giảng 4:7-16. Đức Chúa Giê-su nói gì với bà về sự thờ phượng? Làm sao mà để tài Chúa trao đổi với bà lại đi đến vấn đề thờ phượng?

Mặc dù người đàn bà Sa-ma-ri tìm cách hướng cuộc đối thoại sang sự thờ phượng, Đức Chúa Giê-su cũng theo bà ta để bàn về sự thờ phượng. Những lời Chúa nói đã để lại cho chúng ta một số lễ thật sâu xa về sự thờ phượng và những gì liên quan đến việc thờ phượng. Có lẽ quan trọng nhất cho các mục đích trước mắt chúng ta là lời Ngài nói trong Giảng 4:24: “Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ lạy Ngài thì phải lấy tâm thần và lễ thật mà thờ lạy.”

Sự thờ phượng thật chúng ta có cho Đức Chúa Trời phải là “*trong tâm thần*”, nghĩa là, nó phải xuất phát từ lòng yêu mến Chúa, từ kinh nghiệm nhận biết Ngài thật gần gũi. “Tôn giáo xuất phát từ Đức Chúa Trời là tôn giáo duy nhất dẫn đến Đức Chúa Trời. Để phục vụ Ngài, chúng ta phải được sinh lại bởi Thánh Linh. Điều này sẽ thanh lọc tấm lòng và làm mới trí tuệ, cho chúng ta một khả năng mới để nhận biết và yêu mến Đức Chúa Trời. Nó sẽ cho chúng ta một sự vâng phục sẵn sàng cho mọi yêu cầu của Ngài. Đây là sự thờ phượng thật. Đó là thành quả của sự hoạt động của Đức Thánh Linh.” – Ellen G. White, *Desire of Ages*, trang 189.

Đồng thời, phải thờ phượng Chúa trong “*lễ thật*.” Chúng ta phải có một số kiến thức chính xác về Đức Chúa Trời, về Ngài là ai và Ngài đòi hỏi gì nơi chúng ta. Nói cách khác, học thuyết cũng là một phần trong việc chúng ta thờ phượng. (Chẳng hạn, nếu biết rằng chúng ta thờ lạy một Đức Chúa Trời không thiếu sống con người mãi mãi trong địa ngục, thì điều ấy cho chúng ta biết gì về Đấng chúng ta tôn thờ.)

Như vậy, chúng ta thấy có hai yếu tố trong sự thờ phượng: kinh nghiệm đến từ việc chúng ta biết Chúa và vâng phục Ngài, và lễ thật đã khai thị cho chúng ta về Ngài. Tâm linh mà không có lễ thật có thể dẫn đến một loại kích động tình cảm hay cảm xúc nhất thời mà không có sự hiểu biết sâu xa về lễ thật. Ngược lại, lễ thật mà không có tâm linh có thể dẫn đến một chủ nghĩa hình thức vô hồn. Do đó, chúng ta cần cả hai.

Làm thế nào bạn có thể tìm cách dạy ai đó biết “thờ phượng trong tâm thần và lễ thật”? Có trường hợp nào mà có những ai đó có thể cần một yếu tố được nhấn mạnh hơn yếu tố kia?

4. VẺ ĐẸP CỦA SỰ THÁNH KHIẾT

Đọc 1 Sử Ký 16:1–36. Hãy thử tưởng tượng khung cảnh này. Bạn có thấy được sự trang trọng và oai nghi, lòng người kính trọng, hay là một sự liên hoan vui vẻ? Theo cách nào thì nó có thể là sự kết hợp của cả hai? Chúng ta có thể học được gì từ cảnh này về sự thờ phượng, và cách chúng ta nên dạy dỗ về và cả trong cách chúng ta thờ phượng?

Trong đoạn này, người ta vẫn còn thờ phượng trong đền tạm, là nơi Đức Chúa Trời đã phán Ngài ngự giữa vòng dân Y-sơ-ra-ên thời xưa. Đền Tạm là nơi mà kế hoạch cứu rỗi đã được giải bày cho dân Y-sơ-ra-ên. Tâm điểm của sự thờ phượng và sự giáo dục về thờ phượng phải là Đức Chúa Giê-su và chương trình cứu rỗi, tất cả những điều này đã được báo trước trong nghi lễ đền tạm. Bất cứ điều gì mà Đấng Christ đã làm cho chúng ta đều đáng được tôn vinh; vì tất cả đều vô nghĩa nếu không có niềm hy vọng về sự sống đời đời mà Ngài hứa ban cho chúng ta qua cái chết của Ngài trên thập tự giá.

Chúng ta cũng hãy lưu ý đến lời thúc đẩy của “công tác truyền giáo” trong các câu này: “Trong các nước hãy thuật sự vinh hiển của Ngài; Tại muốn dân khá kể những công việc mầu nhiệm của Ngài” là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên (câu 24).

Đọc 1 Sử ký 16:29: “Khá tôn Đức Giê-hô-va vinh hiển xứng đáng danh Ngài, Đem lễ vật đến trước mặt Ngài; hãy mặc lấy trang sức thánh khiết mà thờ lạy Đức Giê-hô-va.” Mặc lấy trang sức thánh khiết? Điều đó có nghĩa là gì?

Trước hết, hãy nghĩ về sự xấu xa, sự đồi bại của tội lỗi là thế nào. Ngoài ra, người thời đại chúng ta khó có thể tưởng tượng được cái xấu xa, đồi bại và kinh tởm trong cách thờ phượng của các dân tộc xung quanh Y-sơ-ra-ên là như thế nào; họ có nhiều dị đoan mê tín và có những tập tục gớm ghiếc kể cả việc giết con trẻ để tế thần. Những hành động này phản ánh cách suy nghĩ và cách sống của các dân ấy là như vậy.

Ngược lại, Y-sơ-ra-ên thời cổ là một quốc gia thánh thiện, tách biệt với những phong tục xấu xa xung quanh họ. Đức Chúa Trời đã dạy họ phải thánh khiết trong tâm hồn và tâm trí của họ; vì lẽ ấy, sự thờ phượng của họ phải có ý nghĩa và có vẻ đẹp thánh khiết trước mặt Đức Chúa Trời. Bao nhiêu lần, các tiên tri trong Cựu Ước đã buông lời nghịch lại những kẻ thờ phượng Chúa trong khi hành động thì tham nhũng và lòng họ thì cách xa Ngài.

5. GIÁO DỤC VỀ SỰ THỜ HÌNH TƯỢNG

Y-sơ-ra-ên thời cổ sống bao quanh bởi các dân tộc có tín ngưỡng và tin tưởng vào thần thánh. Những cư dân này rất tôn sùng các thần của họ và muốn làm vui lòng thần đến nỗi họ sẵn sàng hy sinh chính con cái của họ để tế thần. Đó có phải là sự trung tín và hết lòng phụng sự không?

Do đó, sự thờ phượng, sự thờ phượng thật với một Đức Chúa Trời thật, là một phần quan trọng trong việc bảo vệ người Hê-bơ-rơ khỏi bị cuốn vào sự thờ hình tượng và thờ phượng sai lầm xung quanh họ. Vậy mà, bất chấp bao lời khuyến cáo, dân Y-sơ-ra-ên vẫn rơi vào các hoạt động thờ lạy thần tượng mà họ đã được cảnh báo trước.

Còn chúng ta ngày nay thì sao? Tại sao việc thờ phượng Đức Chúa Trời thật, kể lại tất cả những gì Ngài đã làm cho chúng ta, lại rất quan trọng, nhất là chúng ta ngày nay cũng đối diện với các nguy hiểm của sự thờ hình tượng thời hiện đại?

Đọc Mác 7:1–13. Nguyên tắc nào chúng ta tìm thấy trong câu 7–9 có thể được áp dụng trong bối cảnh giáo dục Cơ Đốc giáo ngày nay, và về nguy cơ dạy dỗ sai lạc, theo những điều lấy từ thể gian, có thể tác động tiêu cực đến việc thực hành niềm tin của chúng ta?

Nhiều tư tưởng thông thái vĩ đại trên thế giới ngày nay dựa trên quan điểm tự nhiên của thực tế. Nhiều qui luật được dạy học ở trong học đường ngày nay được nghiên cứu từ quan điểm đó, và thường những gì được dạy thì trái ngược với Kinh Thánh. Chúng ta có thể bị cám dỗ để tôn thờ những ý tưởng đã được đưa ra, được lý thuyết hóa và đã đưa vào thực tế. Chúng ta cũng có thể thần thánh hóa những bộ óc thông minh của các nhà triết học, khoa học và toán học đã đề xuất những tư tưởng này. Vấn đề là, thường các ý tưởng này có thể xung đột với Kinh Thánh, nhưng vì hiện tại chúng được dạy và được cho là đúng, mọi người cố gắng kết hợp chúng vào trong giáo dục Cơ Đốc giáo. Nhưng, khi đã gán ghép chúng như vậy, chỉ có đức tin là phải bị thỏa hiệp, và điều này thường có nghĩa là Kinh Thánh bị vặn vẹo và bóp méo để cố gắng được phù hợp với các ý tưởng của trào lưu thời đại.

Một số niềm tin phổ biến hiện nay xung đột với Kinh thánh là các tư tưởng nào, và làm thế nào chúng ta có thể bảo vệ chính mình khỏi việc kết hợp chúng vào hệ thống giáo dục của chúng ta?

NGHIÊN CỨU BỒ TÚC:

“Tấm lòng là dối gian hơn hết thầy, và có thể xấu xa không kể hết. Các giáo sư về tôn giáo, nếu không sẵn sàng kiểm tra kỹ lưỡng bản thân mình để xem liệu họ có ở trong đức tin hay không, và thực tế là nhiều người đang sống trong ảo vọng. Một số dựa vào một kinh nghiệm cũ mà họ đã có từ nhiều năm trước; nhưng đến khi phải ở vào lúc, mà chúng ta trải nghiệm hằng ngày, khi lòng mình phải có một quyết định cứng rắn, họ chẳng tìm được một kinh nghiệm nào để đáp ứng. Họ dường như nghĩ rằng vì làm giáo sư của lẽ thật sẽ cứu họ. Chỉ khi những tội lỗi mà Chúa ghét bị khuất phục, Đức Chúa Giê-su sẽ vào lòng và ăn tối với bạn và bạn với Ngài, sau đó, bạn sẽ nhận được sức mạnh thiêng liêng từ Ngài, và bạn sẽ lớn lên trong Ngài, và Ngài trong bạn, chỉ lúc ấy, bạn mới có thể với sự chiến thắng thượng thiên mà kêu lên rằng, Phước thay là Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban cho chúng ta chiến thắng nhờ Chúa Giê-su Cơ Đốc của chúng ta. Chúa muốn thà những giáo sư tôn giáo không có lòng tin sốt sắng đừng kêu rao danh Ngài thì hơn. Họ luôn là gánh nặng tri kéo những người đáng lẽ sẽ là tín đồ trung thành của Chúa Giê-su. Họ là những cục đá làm vấp ngã cho những kẻ không tin, và cho các ác thần hơn hờ và chế nhạo các thiên sứ của Đức Chúa Trời bằng những con đường gian ác của chúng. Đó là một sự rửa sả cho tin lành của Chúa trong nước hay ngoài những cánh đồng truyền giáo. Chúng đến với Chúa bằng môi miệng, mà trong khi lòng chúng thì xa cách Ngài.” – Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, tập 2, trang 227.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Đọc Mác 7:1–13, chúng ta đã học được rằng sự thờ phượng sai lạc là căn bệnh của tấm lòng. Đức Chúa Trời không muốn việc thờ phượng bằng môi miệng nếu tấm lòng không muốn thờ phượng Chúa. Tại sao Phúc âm và câu chuyện về Đức Chúa Giê-su đã chết thay cho chúng ta là phương cách hữu hiệu nhất để mở rộng trái tim người nghe để họ thực sự yêu mến Đức Chúa Trời?
2. Suy gẫm nhiều hơn về ý tưởng “lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ phượng Đức Chúa Trời”. Có thể nào thờ phượng Chúa bằng chỉ một trong hai điều ấy không, hay sự thờ phượng thật sự đòi hỏi cả hai? Nếu vậy, giải thích tại sao?
3. Phải, trái tim của chúng ta cần phải đúng để thật sự thờ lạy Đức Chúa Trời, nhưng điều đó có nghĩa là gì? Bạn có phải đợi cho đến khi bạn hoàn toàn biết Chúa và hiểu về Ngài, và với cuộc sống của bạn đầu vào đó, thì bạn mới có thể bắt đầu thờ phượng không? Mặt khác, làm thế nào để thờ phượng, sự thờ phượng thật, giúp cho lòng bạn đúng cho Chúa?